

Паралелен Свят III

Корсарката, Лечителката и котката

Контадин Кременски

Първо издание
Бъла Слатина, 2024

„Корсарката, Лечителката и котката“, поредица романи в разкази „Паралелен свят“, книга трета.

© Контадин Кременски, писател

© Студио Беров ООД, издател

© Теодора Бéroва, преглед – изказ и правопис, бележки

© Красимир Беров, предпечат, правопис и корица, бележки

© г-р Веска Дучева, съветник по здравните въпроси

© Стефан Пеев, буквопис: Veleka, Repo

Изображения на кориците:

© OpenClipart-Vectors, Frigate Sailing Ship Sail Ship

© Alexandre da Costa, снимка –Hrad Loket, Чехия

© margot26 от freeimages.com – Батускаф

ISBN: 978-619-91690-9-4

Издание: 2024 – първо

Книгата е създадена само със свободен софтуер:
Xubuntu, LibreOffice, Inkscape, GIMP, Ghostscript

За поръчки:

<https://слово.бг/книгиз/корсарката.bg.html>
poruchki@studio-berov.eu

Печат: Дайрект Сървисиз ООД

Съдържание

Първа част.....	5
Първа глава. Победа.....	6
Втора глава. Среца.....	13
Трета глава. Среца с Вена.....	19
Четвърта глава. Новата придворна дама.....	23
Пета глава. Зелената долина.....	32
Шеста глава. Мерло - магът.....	38
Седма глава. Сбозуване.....	41
Втора част.....	47
Първа глава. Лунгомар.....	48
Втора глава. Катя и Синия Корсар.....	60
Трета глава. Попътен Вятър.....	73
Четвърта глава. Йероглифно писмо.....	78
Пета глава. Грешка.....	88
Трета част.....	95
Първа глава. Аркобален.....	96
Втора глава. Ремонт.....	110
Трета глава. Права и задължения.....	114
Четвърта глава. Горещ картоф.....	116
Пета глава. Сватовница.....	123
Шеста глава. Котките и цивилизацията.....	132
Седма глава. За поемата и критиците.....	136
Осма глава. Осми март.....	148
Девета глава. Опашка.....	151
Десета глава. Доктор Мохамед.....	168
Единадесета глава. Катя.....	184
Дванадесета глава. Коледна приказка за атеисти.....	188
Тринадесета глава. Край, или началото на пътешествието на Катя.....	197
Четвърта част.....	199
Първа глава. Разочарование... един хубав бой... и неочаквана среща с бъдещето.....	200
Втора глава. Изгубеното писалище.....	212
Трета глава. Наталия.....	222
Четвърта глава. Писалището 2.....	226
Пета глава. Нощна среща.....	237
Шеста глава. Звезда.....	248
Седма глава. Проповедникът.....	258
Осма глава. Кралица Джелсомина.....	270
Пета, последна част.....	283
Първа глава. Сбозуване с Теодора.....	284
Втора глава. Принцеса Гюлчехай.....	286
Трета глава. Vaе victis!.....	298
Четвърта глава. I-V-A-I-L/O.....	309
Пета глава. Томи Магьосника.....	328

В един свят – успореден, на секунда от нашия (а понякога и по-малко) – на Теодора Лечителката ѝ се случват чудни откачени истории.

Опитът за убийство завършва зле за убийците, а Богомила осъществява едно свое перверзно желание.

Арестуват ги в Аркобален, строгите полицаи ядат страхотен бой, но най-страшното обаче го прави Мърка.

Въпреки многобройните пречки, Теодора продължава да прави по-добър чудния свят на Фига.

И отново лекуват болни, създават болница и университет в Аркобален.

Попадат в *опашка* и се връщат за няколко дни в миналото на своя свят. С помощта на Мърка успява да излекува самия Механик, който се оказва, че ѝ е...

Разбира се, нищо не може да спре времето. Събира се отново за минути с Разхайт.

Сбогуване с Фига и начало на нови истории.

Илф среща нова стара приятелка...

Първа част

Първа глава. Победа

Победата над Империята на дъгата беше пълна!

Поробените народи се вдигнаха и от армията и хората на Унти Ол Мазен не остана нищо! Интересно как бързо се променят понякога нещата. Толкова високопоставени и високомерни велможи се превърнаха в отчаяни бегълци, преследвани с тояги и колове дори от обикновените селяни.

Тогава Гюлчехай настоя Принца да поеме управлението и над останалите без административно ръководство страни от разбитата Империя. Не особено решителен по природа, Принц Поро отначало се гърпаше, защото това били суверенни държави и трябвало да имат собствено управление. Тя обаче настоя, защото така можеха – и трябваше! – да ги държат под надзор.

Неочаквано получи силна подкрепа от почти всички в двореца, а неколцина историци изнамериха и доказателства, че всъщност едно време са били част от голяма империя...

Пък и възможността за още власт се хареса още повече на благородниците! Дори тези, които бяха против войната с Ол Мазен и не я подкрепяха, сега станаха най-върлите ѝ привърженици. Може би защото беше лесно да си на страната на силния. Много по-лесно!

Навсякъде ги приветстваха като освободители, с музика и сълзи на очи. Но без хляб и сол, защото мизерията бе всеобща. Империята, с некадърното си управление, бе докарала почти всички

до просешка тояга, посевите бяха унищожени и хората гладуваха.

Отвъдморските търговци предложиха жито, и то на добра цена, но бедата беше там, че нямаше вече никакви пари.

На Гюлчехай ѝ хрумна мисълта гържавата да отпечата пари, един вид облигации, на които по-късно да намерят покритие. Принца така и не я разбра, но беше съгласен. За разлика от Магьосника, който я разбра, но беше твърдо против:

– В никакъв случай! – отсече възмутено той. – Недопустимо е! Съвършено недопустимо! Така ще се съсипе и този хубав свят. Бързо ще се появят безсъвестни хитреци, които ще печатат банкноти-хартийки, по себестойност на хартия и мастило, а ще ги продават по номинал. И така един ден ще имат всичко, а останалите ще работят само за тях. Така беше в моя, а също и в твоя свят. Да не го допускаме тук!

– Рано или късно на някой хитрец ще му хрумне – опита се да спори Гюлчехай.

– Да, за съжаление, на някой хитрец ще му хрумне. Или някой безскрупулен негодник от друг свят ще го направи по готовата и позната схема. Тунеядците винаги ще мислят как да паразитират. Не забравяй обаче, че ти си Принцесата! Направете строги закони срещу подправянето на пари! Едно време в моя свят са ги варили живи. Банкерите не са нищо по-различно от фалшификаторите. Заслужават си го!

Гюлчехай беше малко стъписана от настоя-

телния му тон, но не беше нужно много да я убеждава. Тя си спомняше ужаса на кредита към Банката:

– Да, добре! Ще го направим!

И след няколко дни глашатаят обяви общонародно „Закона срещу фалшификаторите и прочие подправачи на пари“. Хората доста се зачудиха дали Принца не е полудял да издава подобен закон. Защото и без него никои разумен човек не би приел от хитрец нарисувана хартийка като разплащателно средство.

Магьосника Мерло остана доволен. Бяха осигурили поне близкото бъдеще. Това обаче не променяше обстоятелството, че в хазната нямаше никакви пари. И тук Томи направи едно неочаквано предложение:

– Мамо, защо не се върнем в леговището на Къртицата? Там имаше доста злато и скъпоценности.

– Не останаха ли само векторици? – споменът за леговището още я плашеше.

– Какво говориш?! Та аз не успях да прегледам и половината от това, което се виждаше! А ценните неща сигурно са били в скривалища.

Отначало Принца беше против тя да пътува, заради зимата и напредналата ѝ бременност, но Гюлчехай успя да го убеди (винаги успяваше). Беше минало доста време и не си спомняха добре откъде бяха минали, възможно беше Томи да не успее да намери мястото сам. По-разумно бе да бъдат и двамата.

И така, след кратка подготовка тръгнаха. С тях, освен група войници под командването на началника на стражата Пазвант, потеглиха заместникът на Великия Везир Вешик и самият Мерло Магьосника. Той преди години беше дочул за странните същества и беше ходил да ги търси на няколко пъти, но безуспешно.

Пълчехай беше много щастлива, че черният ѝ жребец, подарен от Принца, оцеля.

Стрелите от малките лъкове на хората на Унти Ол Мазен бяха отровни, но умното животно се беше довякло до един особен храст (от рода *antidotiks-freesevelenos*¹) и го беше опасло половината. Това спаси живота му, но разбира се, вече не беше същият жребец. Преболедува, напълня и не пренескаше като преди, но това нямаше никакво значение. Дори беше добре за сегашното ѝ състояние.

Неочаквано бързо намериха гората, но оттук напам нещата не съвсем потръгнаха. Всичко изглеждаше различно, зимата си отиваше, но в сенчестите места си стояха големите преспи с неразтопен сняг. Няколко дни напразно търсиха... обикаляха. Просичаха пътеки в подозрителни храсталаци, разриваха снега, но нищо.

Нищичко!

По едно време така се отчаяха, че почти се канеха да си тръгват, защото тя усещаше, че скоро ще роди, когато неочаквано от храстите из-

1. От англ. *antidote* – противоотрова, и от ит. *frèssia velenosa* – отровна стрела (бел. рег.)

никна една от Къртиците. Едно от кошмарните същества, заради които се намираше в този свят. Изглеждаше ужасно състарена, с проскубана козина, помътнели очи и дори намирисваше на мърша. Нещото обаче уверено се приближи и се обърна към Томи:

– Благодаря ти много, че се съгласи да вземеш годините, които ни тежаха. Заради твоята помощ другите вече са свободни. Аз съм последният и също си отивам, а с мен си отива и проклятието на Механика – муцуната сякаш се усмихна облекчено. – Големите бяха греховете ни, но и много страдахме за това. Молете се да намерим покой!

– Ще го направим! – увери го Томи.

– Аз ще ви покажа къде е скривалището ни. То е направено така, че да не се вижда лесно. Така ще напусна този свят с нещо добро...

Гюлчехай си спомняше, че съществото и подобните му бяха човекоядци. Наказани от някакъв много силен магьосник или дух, със странното име Механика, да бъдат в този вид и да изстрадат всичкият живот, който бяха отнели. Томи ги беше спасил, приемайки от тях над двеста години... Малкото ѝ момченце щеше да има доста дълъг живот...

Леговището се оказа съвсем наблизко и няколко пъти бяха минали току до него, но една почти магическа игра на светлината създаваше привидността за празно място.

Вътре нищо не се беше променило. Същото прашно, полутъмно подобие на мазе с мъничко,

покрито с паяжини прозорче... Пълно с всевъзможни вехторици, натрупани на купчини. На една голяма маса, накачени по стените, разхвърляни по пода. Парчетата от огледалото също бяха там, но трупът на *нещото* липсваше. По-добре.

Разни старинни оръжия, копия, саби, брадви, брони, шлемове, лъкове и колчани стрели... та дори и една съвсем очукана стоп-палка на пътната полиция.

Всички се спуснаха да ровят в купищата вехторици и никой не видя кога и къде изчезна странното същество. Когато Гюлчехай си спомни за него, вече го нямаше. Дано бе намерило покой, защото наистина големи грехове тежаха на съвестта му. Купчината оглозгани човешки кости в ъгъла бяха доказателство. Преди да тръгнат, тръбваше да ги погребат подobaващо.

Мерло беше много разочарован от изчезването на Къртицата. Игваше за четвърти път по тези места да ги търси и искаше да му загаде много въпроси. За щастие, купищата вехторици му върнаха настроението. Донякъде.

Вещите не само бяха трупани с векове, но някои не бяха и от този свят! Освен стоп-палката, твърд disk от компютър и джойстик за електронни игри, Магьосника измъкна един ръждясал пистолет. Обаче имаше и неща със съвсем неясно предназначение и произход...

Накрая под един капак в пода намериха цяло скривалище. Малък килер, пълен със злато, сребро и скъпоценности. Купища златни и сребърни монети.

Това Гюлчехай не можеше да го разбере, откъде някои създания винаги имаха пари, а други не? Ето, тя беше цяла принцеса, а хазната ѝ съвсем празна, докато окаяните човекоядци бяха пълни милионери.

Прибраха всичко ценно, погребяха останките и доволни от успеха се върнаха в замъка. И тъкмо навреме, защото още на другия ден тя роди едно кресливо малко момченце. Нарекоха го Альо, на дядо му. И той стана най-обичаният сувран на Зелената долина. Но това е друга история.

Втора глава. Среца

Гюлчехай се събуди много щастлива. Пак беше станала майка! Отвори радостно очи и погледна до себе си... и както често става, щастието ѝ бързо се смени с тревога.

Къде беше детето ѝ?!

Изправи се на лакът и се огледа, почти в ужас! Две жени стояха в средата на стаята с гръб към нея.

– Къде е?... – гласът ѝ прозвуча страшно грезаво и сухо.

– Спокойно, мила! При нас е – обърна се по-високата и се усмихна сърдечно.

Беше красива и млада, само очите ѝ... те не отговаряха на възрастта на лицето. Бяха дълбоки и мъдри, сякаш виждали страшно много, а също и много страшни неща. Носеше нещо като бяла престилка, а на ушите имаше медицински слушалки, каквито в този свят за пръв път виждаше... Лекарка?

Гюлчехай съвсем се обърка... Дали не се намираше още във фалшивия си, стар свят и всичко е било само измамен сън? Зелената долина, Принц Поро, приключенията?

– Ето го тук – каза по-ниска и далеч по-пълна жена, като ѝ подаде добре повитото бебе. Гюлчехай я позна веднага – това беше Богомила, помощничката на самата Лечителка.

Взе новороденото дете, целуна го по червеното сбръчкано личице и го постави на гърдите си.

Затвори очи. Малкият Престолонаследник на Зелената долина, Принц Альо, веднага засука.

– С бебето ви всичко е напълно в нормата. Добре развито, три килограма и триста и тридесет грама... Може би е малко преносен, но след всичко това, което сте свършили...

Гюлчехай слушаше обясненията на по-високата жена с бялата престилка и се унасяше, но изведнъж една мисъл я накара да отвори очи:

– Ти! Ти си Лечителката, нали?

– Да, аз съм! – усмихна се красивата жена и сякаш отвори сърцето си. – Нека се запознаем... официално! Вчера така и не остана време – поглед ръка. – Поне в този свят съм известна така, но там, откъдето идвам, ме наричаха Теодора, или Дора Докторката.

Произнесе го така, сякаш познатата и обичана във всички царства на Фига Лечителка се гордееше повече с другото си име.

Наистина Магьосника Мерло ѝ беше разказвал, че Лечителката в своя свят е известен герой от съпротива, от война срещу някакъв... извънземен. Гюлчехай не можеше да се похвали с нищо подобно:

– Там, откъдето аз идвам, бях само Джулия, касиерката от супермаркета – призна си с тъжна усмивка Принцесата на Зелената долина.

– За тази работа се иска доста смелост – отвърна все така мило усмихната Дора Докторката. – Някога, когато бях пенсионерка, откриха един до къщи. Признавам, че се страхувах да ми-

Втора част

Първа глава. Лунгомар¹¹

Каретата, с която пътуваха Теодора, Богомила и Мърка, беше същата, която им изпрати за първото пътуване към Крусланд добрият Ал Джейбър. Но кой знае защо, вече не изглеждаше така огромна, поне на Теодора.

Както и преди, теглеха я шест коня, а вътре имаше повече удобства, отколкото в замъците на госта благородници. Включително течаща вода и малка, но много удобна тоалетна.

Само гето кухнята не беше пълна, както преди, с всякакви източни сладки лакомства. Защото в оскъдицата след войната бяха станали голяма рядкост. Теодора не държеше на тези неща и не обърна внимание, Богомила обаче беше много недоволна. Разбира се, храна не им липсваше. Принцесата на Зелената долина ги беше заредила щедро, но с галеч по-простите и здравословни храни. През пътуването Теодора възстанови няколко килограма, които беше загубила по време на пленничеството. Обаче гребничката Богомила, лишена от лакомствата, сякаш залиня и изгуби част от прелестите на закръглената си фигура! Мърка си оставаше същата, една котка знае винаги как да си намери храна. Този път нямаха готвач на походната кухня и трябваше да си готвят сами. Отнасяше се изключително за Теодора и Богомила, Мърка нямаше никакво намерение да го прави.

Нямаше го и отрядът въоръжени придружител-

11. От *um. lungo il mare* – (по)край морето (бел. авт.)

ли, само двамата войни на Ал Фалко яздеха отстрана. Ербо, събирачът на билки, беше на капрата. Нямаше нужда от повече охрана. След войната обикновените хора се бяха вдигнали с вили и брадви и бяха прочистили старателно от всякакви подозрителни вредители и паразити. Понякога твърде старателно. Както се казва – „покрай сухото гори и суровото“.

Пътуването беше умерено скучно, храна-сън-закуска-излежаване... Но за разлика от предишния път, на Теодора ѝ харесваше. Почиваше, гремеше, премисляше.

Животът ѝ се повтаряше по един и същ сценарий, само подробностите бяха различни. В първия свят, в който живя, още не навършила тридесет години, а вече беше герой от Съпротивата. Прекарала в нелегалност и опасности няколко години и лекар на самия Председател на Съвета. Най-високият пост за един медик в Нага! Тук, на същата възраст, беше Лечителката, приятелка на Принцеса Гюлчехай и Принц Поро. Господарка на легендарния капитан на корсарите. И преди всичко майка на самия Султан Матос. Обаче понякога се чувстваше страшно уморена, дори след почивката в Зелената долина. Мърка също не търсеше приключения както обикновено и рядко излизаше, предпочитайки да спи, блажено изпъната на дивана. Теодора чак се притесни:

– Болна ли си или просто пак си бременна от някой горски котарак?

– Не! Но през войната пропилях цели шест живота и вече трябва да бъда по-предпазлива.

Само Богомила, въпреки загубата на тегло, не изгуби младежкия си плам и често разговаряше с войните на Ал Фалко, претичвайки от единия прозорец на фургона на другия.

– Захапи ги за врата! – посъветва я Мърка.

И Богомила я послуша. На третата вечер успя да ги прелъсти (и двамата), но сякаш остана разочарована. Спомена, че е очаквала много повече от такива яки мъже.

– Това, че някой е много силен, добър с оръжията и носи голям пищов, съвсем не значи, че е добър в леглото – подхвърли Теодора.

– Какво легло? – възмути се Богомила. – Стана съвсем неочаквано в тревата.

—Трябва да внимаваш за кърлежи, пролетно време много ги има! – посъветва я Мърка.

– Аз си носех одеяло.

– Аха, случайно... си поигра с пищовите – прозя се Мърка.

– Не съм ги докосвала, те са опасни, може да гръмнат! Но казват, че имало и по-дълги от тези, някакви нови оръжия, наричали ги пушки!

Теодора се разсмя. Богомила помисли, че се смее на нея, и се намръщи. Но след миг Лечителката почти се разплака. Спомни си пушката, която ѝ беше подарил някога Разхайт. И колко я ядосваше това, че той често идваше да види пушката ѝ, да се погрижи за... пушката ѝ, да я смаже.

Момчетата (момчетата също) от Съпроти-

вата го намираха за много забавно да променят буквата... Колко глупава е била тогава... Как ѝ липсваше сега! Разхайт, не пушката.

Въпреки че доста удължаваше пътя, Теодора гържеше да види отново сина си. Затова направиха чувствителна обиколка и се отбиха в Ал Ал-тѳн, столицата на Крусланд.

За голямо разочарование, младият Султан Ал Матос тѳкмо беше заминал заедно с Принц Поро за Картаузиен, за да подпишат някакѳв договор, и нямаше да се върне скоро.

Останаха да преспят в двореца. Теодора беше много тѳжна. Без Ал Джейбѳр всичко изглеждаше много пусто и празно.

А през нощта имаха тѳвърде мерзко посещение. Събуди се от една мазна рѳка, запушила устата ѳ, и хладното острие на нож на гърлото.

– Само да гѳкнете, и ще ви прережем гърлата! – просѳска противен глас.

– Какво искате? – попита тихо Теодора.

Знаеше, че ако викне, хората на Ал Фалко, охраняващи вратите, ще бѳдат вътре за секунди. Но ножѳт беше по-бѳрз и щеше да ѳ пререже гърлото. Дано Мѳрка се появеше отнякъде.

– Искаме си платиш! Ти от виновници за пада-не на прекрасна пѳстра Империя на гѳга! – просѳска друг глас сѳс завалено произношение.

Бяха трима или четирима мѳже. Как ли бяха влезли? Теодора беше чувала, че има многобройни

тунели под замъка, явно някой от прислужката ги беше предал.

– Нали не смятате, че ще се измъкнете живи?
– запита ги спокойно.

– Смърт не ни страши! – обади се друг странно говорещ тип. – Сега ти умреш!

– Умирала съм, не е нищо страшно. И съм готова пак да умра! Обаче не ми се мисли каква ще бъде вашата смърт.

– Мълчи, мръснице! – зашлеви я странният през устата. – Преди умреш, бъдеш унизен!

Развърза си панталона, хвана я за косите и придърпа главата ѝ към слабините си.

– Това вече няма да стане! – стисна здраво зъби Теодора, завъртя глава и се приготви да викне. На оскъдната светлина на мангала видя, че Богомила е в подобно положение, някакъв едър мъж си смъкваше потуриците пред лицето ѝ. Само че вярната ѝ помощничка отвори с готовност уста... Теодора нямаше време да се учуди, защото само след миг Богомила стисна здраво зъби и едрият мъж изпищя пронизително. Нападателите не бяха предвиждали такъв развой. Как да постъпят? Да прережат гърлото на техния човек, който не преставаше да пици ли?

Хората от охраната влетяха, пицовите им изтрепяха, блеснаха много острият им мечове и всичко свърши...

В този момент влезе и Мърка:

– Какво пропуснах?

– Нищо особено – изплю парче месо Богомила.

Мърка го помируса и каза:

– Щом си започнала, изяж си го. При нас не е прието да вземаш храна от устата на ближния си.

И тогава Теодора не издържа и се разсмя. Истеричен смях, лудешки, но лековит. Това беше третият опит за изнасилване. И винаги насилниците свършваха страшно злостно.

На другата сутрин тръгнаха на път. Все пак, както каза Богомила, идването им не беше съвсем напразно, тя отдавна искала да направи подобно нещо, но нямало подходящ кандидат.

Теодора не каза нищо. Беше слушала лекциите на Мато да Легаре¹² и Сума Сашлов¹³ за кастрационния комплекс при жените. Обикновено се преобладава с възрастта, но при някои жени явно оставаше като болезнена патология. Такива го прилагаша под най-благовидни предлози, кастрирайки беззащитни животни.

Просто Богомила, както винаги, беше напълно откробвена.

Натовариха още припаси, билки, превързочни пособия и книги, нагледаха как вървят нещата в Университета и продължиха пътя си. Ал Фалко настоя да удвои охраната, Теодора обаче беше на друго мнение. Потърсиха в предсказанията на Га-

12. Луд за връзване. От *um. mätto* – луд, и *legàre* – връзвам. (бел. ред.)

13. Кривнал от ума. От *рус. сойти с ума* – губя си ума. (бел. ред.)

гателката и откриха:

– „Здрави зъби има дебелата Богомила и ще разрешат бедата. И не бойте се – повече опити за покушение няма да има.“

Теодора наистина не се боеше, но я натъжаваше обстоятелството, че и в този живот, както в предишния, в стария свят, не обръща достатъчно внимание на децата си...

Но какво да направи? Имаше толкова много да свърши за този свят, а само тя можеше и знаеше! Добре че Матос я разбираше и подкрепяше напълно, обаче вътре в душата...

– Престани с глупавите самообвинения! – смъмри я Мърка, отгатнала както винаги мислите ѝ. – Малкият си е много добре!

– Просто съвестта – оправда се Теодора. – Някога един писател бил казал: „Така е всеки път: все едно дали си сторил добро или зло, съвестта ти не ще и да знае и все те гризе. Ако имах куче, което да отбира колкото човешка съвест, щях да го отровя. Тя заема повече място от разните там сърца и черва, а полза от нея никаква.“¹⁴

– Съвест! – поклати презрително глава Богомила. – Какво повече можеш да сториш за него? Направила си го Султан на цяло царство! И то...

Богомила не прогължи, но Теодора беше наясно какво искаше да каже. Матос беше син на Разхайт, но Султан Ал Джейбър, въпреки че знаеше, го призна за свой и го направи наследник на тро-

14. Приключенията на Хъкълбери Фин, Марк Твен (бел. авт.)

на. Колко мъже биха го сторили?

Пътуваха няколко дни, преди да стигнат синкавото море. Както преди охранявани от верните хора на Ал Фалко, само на капрата на фургона беше Мутто. Момчето, което беше спасила някога при пристигането си в Крусланд, но изгубило гласа си, и затова ѝ го „подариха“.

Бяха оставили Ербо в Университета, за да изнася лекции по събиране на билки. Старата Стрега непреклонно отказа да стъпи в земите на неверниците, пък и беше съвсем окуцяла и изкукуругала. По цял ден разправяше, че не иска вече да бъде бабичка, и увещаваше едно от кометата на Мърка да я преведе в друг свят, където ще бъде отново млада и много-много-много красива.

Комето ядеше наденица и обещаваше, че ще изпълни първото. За второто не казваше нищо. Всички знаеха, че дори като млада Стрега е била известна грозница, а изкуството да събира билки го усвоила, защото, за да не плаши другите деца в махалата, я пращали в гората. Тя обаче обясняваше, че това е наказание, защото в предишния си живот била голяма красавица! Хубавата Троя¹⁵ от град Елина.

Веднъж стигнали до крайбрежният град Лунгомар, трябваше да се качат на някой кораб, който да ги прекара през морето до центъра на бившата Империя...

Отначало Теодора търсеше достатъчно голям

15. От ит. *tròia* – 1. женска свиня; 2. жарг. вулг. курва, проститутка. (бел. авт.); Също игра на думи – Хубавата Елена от града Троя (бел. рег.)

съд, на който ще могат да натоварят фургона, защото на отвъдния бряг ги очакваше още път. Обаче бързо си даде сметка, че такива са изключителна рядкост. Засега нито един не се мяркаше в пристанището. А по късно разбраха, че са били потопени.

После се оказа, че дори нямаше желаещи да пътуват през морето към бъркотията, останала след Империята, и то само с трима пътници. Теодора се разочарова, но не бързаше да покаже писмата от Принц Поро и от сина си, Султана. Въпреки че не се намираше вече в земите на Зелената долина и Крусланд, те ѝ даваха почти неограничени правомощия. Обаче тя не обичаше да се налага, разбираше хората и съображенията им. Но след като обиколиха целия пристан и всички им отказаха, не издържа:

– Не ги разбирам! Мнозина от тях очевидно умират от глад, а отказват сравнително лесен курс? От какво, по дяволите, се страхуват, глупаците!?

– Вие просто сте жени! – обясни Мърка.

– И какво? – намръщи се Теодора, но разбра. В този свят жените нямаха много права. Тя беше привикнала на уважение и просто забравяше, че за другите не е така. Тук обаче никой не я познаваше.

– Аз чувам, вземат ви за прелюбодейки, които лягат с всеки срещнат, избягали от мъжете си. Затова никой не иска да си навлече неприятности с ревнив съпруг! – добави доволно Мърка.

– И защо не ни каза по-рано? Изгубихме почти цял ден!

– Не ме попита!

Теодора не понечи да спори. Беше привикнала на желязната котешка логика. Вместо това каза решително:

– Връщаме се и избираме един подходящ кораб! Богомила, пригответи писмата от Принц Поро и си на ми! Ще им покажа аз избягали прелюбодейки, гето лягат с всеки срещнат...

Богомила наведе глава и се огледа.

След кратко обикаляне се спряха на един изящен син кораб, с излъскани до блясък бронзови орнаменти, закомвен малко по-наголу в пристана. Вече го бяха видели като идваха, но нямаше жива гуша на борда. Разпитаха по-обстойно и узнаха, че собствениците и екипажът са слезли за обяг.

– И не са оставили никого за охрана?

– „Точно от тях никой никога не би се осмелил да краде!“ – беше отговорът.

– Тогава ще ги изчакаме! – заяви Теодора и по трапа се качиха на палубата.

Имаше една масичка на носа и тя седна удобно. Богомила я последва. Оказа се, че корабът не е съвсем безлюден. От кърмовата надстройка излязоха двама въоръжени мъже, в сравнение с които Ал Рипетин и Ал Суйчиг изглеждаха недохранени юноши. Теодора за миг съжали, че беше настояла охраната ѝ да остане до фургона. Но вярваше на Гадателката, пък и така ги посъветваха пристанищните власти. Оказа се, че нямаше ни-

каква опасност, едрите мъже поздравиха много учтиво, оставиха кристална кана със студен портокалов сок, плодове и сладки и се ометоха. Дали не ги бъркаха с някой друг. Или просто прие-маха, че щом са се настанили на борда, имат пра-во на това. Очертаваше се интересна среща.

След почти час напрегнато очакване, през кое-то Богомила изяде всичките сладки, а Теодора плодовете, откъм главната част на пристана видяха да се приближава една много изискана двойка. Вървяха хванати за ръце по крайбрежна-та улица. Жената беше в разкошни, скроени за нея мъжки дрехи от тъмносиньо кадифе, които ѝ стояха много добре на стройната фигура, и с ши-рокопола шапка. Мъжът беше облечен по същия начин, но носеше и изкусно издялана маска от слонова кост. Походката му беше малко необи-чайна, някак вдървена, но странно позната...

И двамата бяха въоръжени със саби, като же-ната носеше и пистолет. Всички ги поздравяваха с голямо уважение. Идваха уверено насам и по всичко личеше, че те са господарите на кораба. Богомила извади чантата с препоръчителните писма и се приготви за битка, но Теодора широко се усмихна:

– Остави, тук няма нужда от никакви препоръки или заповеди.

– Как? – не схвана Богомила. – Изглеждат ми надменни и надути!

– Но не са! Всъщност на цялата планета едва ли ще срещнем по-благоприятно разположени хора!

– Ти откъде знаеш? – попита Богомила. – Да не би да ги познаваш?

– Разбира се! Ти също познаваш „мъжа“ – усмихна се Лечителката.

– Да, познаваш го, и то в библейски смисъл – добави лукаво ухилена котката.

– Хъм! – загледа се вътренчено в приближаващите се Богомила, без даже да помисли да подлага под съмнение казаното от Мърка. – Хубава фигура! Как съм могла да го забравя? И защо е с маска?

– Надявам се те да не са ни забравили! – подхвърли котката. – Понякога хората забравят...

– Не, не са ни забравили, най-малкото защото не са съвсем хора! И двамата!

– Теди! – извика жената, сякаш да покаже, че не ги е забравила. Пусна придружителя си и се завтече с разперени ръце към тях.

– Кател! – изправи се Теодора. – Беше права, че скоро пак ще се видим.

Втора глава. Катя и Синия Корсар.

Теодора и Катя се презърнаха, на седмото небе от неочакваната среща. Мърка също се включи, като се отърка възторжено в краката и на двете.

– Катю, скъпа Катю! Къде се изгуби? Как си?

– Толкова приятно не съм се губила никога през живота си! – отвърна усмихната до ушите Катя. Наведе се и взе Мърка и я целуна по муцуната. Котката, също много доволна от срещата, пропусна възмутено да се изплюе, както правеше обикновено, щом я целуне човек. – Вие как сте?

– Ние сме си все същите! – отвърна Теодора. – Но при теб, виждам, промените са големи! Разкажи!

– Ами, аз станах корсар! С Иво обикаляхме няколко месеци по моретата, унищожихме няколко вериги на търговците на роби, разбихме флота на Империята...

– Кои е Иво? – попита Теодора, макар да се досещаше.

– С някакво име трябва да го наричам, все пак! – посочи Катя придружителя си, който стоеше нерешително встрани. – Не може да е все „Синия Корсар“! И така, от знаците на производствения му модел – I-V-A-I-L/0, или Индъстриал-велосити-автоматик-икономик-лавапиапи/нулев модел¹⁶ –

16. Промислена-скоростна-автоматична-икономична-съдомиялна/нулев модел. От англ. industrial – промишлен; velocity – скорост; automatic – автоматичен; economic – икономичен; и от ит. lavapiatti – мияч, съдомиялна (бел.

Трета част

Първа глава. Аркобален

Спомени

Теодора си спомняше добре момента, в който официално стана гъщеря на приемните си родители. Сякаш беше вчера. Отидоха в града за оформяне на документите при един приятен възрастен човек. После разбра, че е бил самият Главен библиотекар и Съветник Нлос Сано.

– Как се казваш, момиче? – беше я попитал мило Сано.

– Теодора! – отвърна му тя уверено.

– И откъде знаеш, щом не си спомняш предишния си живот?

– Ами, каза ми го една приятелка.

– Каква приятелка? – повдигна побелелите си вежди Съветника.

– Не съм сигурна...

– Няма значение, просто кажи какво си мислиш.

– Ами, не съм много сигурна, знам че звучи странно... Май беше една котка!

– Няма нищо странно. Тук има говорещи котки, не много, но се срещат.

– Това е много, много хубаво! – зарадва се тогава Теодора.

– А котката как се казва? – попита Съветника, докато подписваше документите.

– Не знам! Но ако един ден имам котка, ще я нарека Мърка.

– Добре, а кажи ми Теодора, каква искаш да станеш, като пораснеш?

– За това вече съм твърдо решена! Ще стана доктор! – отвърна му тя и угържа на думата си. Не само, че стана доктор, а най-важният доктор в Нага. Личен лекар на самия Председател на Съвета, наследникът на Сано. Голяма част от колегите ѝ завидваха. Дори бяха опитали да спорят, позовавайки се на наредби, според които престижното звание се присъжда само на лекар с дългогодишен опит и практика. А не на наскоро дипломирани хлапачки като нея. Обаче Председателя беше отвърнал, че тя бе поела поста във време, когато единствената награда бяха много мъчения и разстрел. Така че ще го запази и сега, когато носи голяма почест.

Председателя!

Как странно звучеше. За нея той винаги беше скъпият другар от Съпротивата и приятел на Разхайт. Освен това беше и съвършеният пациент. Никога не досаждаше и никога не се оплакваше. Само че идилията прогължи твърде кратко. Илф излетя заедно с Разхайт да помага на проклетите марсианци и повече не се върна. Новият Председател на Съвета, оставен от Илф да го замести, бе вождът на скитниците и баща на Голям Майтап.

Привидно неукният скитник прогължи твърдата политика на Илф, въпреки че в Съвета имаше силна съпротива. Той обаче се ползваше с подкре-

пата и на Църквата в лицето на самия отец Курнакия.

На него също му бяха предложили да си избере по-опитен лекар. Но скитникът беше спокоен мъж и просто изхвърли делегацията с ритници. Разбираха се много добре, често си говореха за дъщеря му Голям Майтап. Странно, но той не се безпокоеше за нея. Липсваше му, но твърдеше, че е много добре. В безопасност и много, много щастлива. Имал видение, че е принцеса на отдалечена планета. На Теодора ѝ се щеше да вярва, че е така, защото бяха повече от приятелки с голямото момиче, но се съмняваше... По-късно се оказа, че скитникът е бил напълно прав. Въпреки че умът ѝ не го побираше, как е знаел? Защото Голям Майтап наистина бе станала принцеса на някакъв планетойд. Разказаха ѝ го Илф и Разхайт, когато се срещнаха. Проклетите ѝ мисли винаги се връщаха към Разхайт... Старият скитник бе познал и за него. Винаги бе напълно убеден, че един ден отново ще се срещнат. Направо се срамуваше, че не му беше вярвала...

Вожът на скитниците също беше пациент мечта. Никога не боледуваше, не се оплакваше. Но често я посещаваше в болницата. Даваше ѝ чай от билки срещу главоболие и ѝ разтървяваше ходилата на краката, уморени от пренебрегване по болничните коридори. Почина малко преди тя да се пенсионира, всъщност тя се пенсионира точно заради това, че той си отиде. Вече не беше личен лекар на Председателя, пък и беше уморена, дяволски уморена.

В този свят също понякога се чувстваше така. Тялото ѝ беше още младо, но ѝ тежаха спомениите. Липсваха ѝ толкова много хора. В предишния свят бе оставила син и дъщеря. Внучета и правнучета, които вече не бяха между живите, защото бяха изминали повече от четиристотин години. Тук също бе далеч от единствения си син, Принц Матос, но какво да направи? Знаеше, че е далеч по-нужна тук. Трябваше някой да се погрижи за хората след разрухата от падането на Империята на дъгата. Трябваше да обучи лекари, хирурзи, медицински сестри, акушерки. Хората тук страдаха и умираха от съвсем лечими заболявания...

– Мишките тук са гадни на вкус – отбеляза недоволно Мърка.

– Не обърнах внимание – сви рамене Теодора.

– Защо не ги опита! – обвинително потръпна с опашка котката.

– Казах ти толкова пъти, ние, хората, не ядем мишки!

– Глупавите хора не ядат мишки! Илф например е ял! И то много!

– Ти откъде знаеш?

– От него! Докато вие с Разхайт продъгнахте леглото в каютата на подводницата, ние си говорихме.

– Мислех, че през цялото време ни гледаш – погали я Теодора.

– Е, наглеждах ви от време на време. Но и досега се разговорихме с Илф. Виж, той е умен човек. Разказа ми как се ловят и пекаат плъхове...

– Знам, докато е бил в затвора, му се е налагало да яде плъхове, но само за да оцелее – Теодора се усмихна при спомена за Илф. Той лично ѝ беше разказвал, че като затворник в някакъв лагер се е изхранвал предимно с плъхове. Така се беше научил да хвърля безпогрешно камъни.

– Не е така, каза ми, че ги обича!

– Вероятно не е искал да те обиди!

– Обиди, мя... Донесох му един и го изнекохте и изядохте заедно.

– Изобщо, що за човек ще човек яде мишки? – влезе и не се стърпя Богомила.

– Приятелят на сина ми Бац! – заяви важно котката.

– Някой пропаднал тип?

– Е, не! Беше Председател на Съвета на Земята! Най-важният човек на планетата – засмя се Теодора.

– Винаги ми е харесвал твоят свят – обади се Катя, която гоиде след Богомила. – И сега разбирам защо. Изглежда, за да бъде свестен един човек...

– Трябва да яде мишки! – обади се тържествено котката.

При котките, като и при хората, колко по-навирана е опашката, толкова повече се вижда...

гупето.

Губернатора

Теодора харесваше да бъде облечена в синята риза на Султана. Имаше цели шест съвършено еднакви – всеки ген прислужниците ѝ носеха нова, изпрана и изгладена. Пет от тях дори тя не различаваше, но шестата, подарена ѝ лично от самия Ал Джейбър, не можеш да сбърка. Тя имаше малка крѳпка на левия лакът. Беше я скѳсала при случката в градината на Ал Джейбър, когато се целунаха за прѳв път. Обличаше я само при извънредни обстоятелства, имаше чувството, че ѝ помага. Чисто суеверие, разбира се, но я караше да се чувства по-добре.

Днес отново я беше облякла. Предстоеше им да се срещнат със самия Губернатор на Аркобален. Казваха, че е някакѳв ветеран от съпротивата и добър човек. А Теодора имаше достатѳчно пълномощни писма от силните на деня. Обаче беше стара и опитна, знаеше колко е важно хората да бъдат преди всичко приятели. И колко е важно доброто впечатление на първата среща. За сега не можеха да се оплачат. Дагоха им една много красива кѳщичка, но още живееха на борда на корабата на Корсар Катя. Притесняваш я едно смуцаващо предсказание от Гадателката. Била казала „и ще му брѳкнат първо в задника“, какво ли означаваше? Едва ли буквално, вероятно можеха или щяха да го засегнат с някоя дума... Трябваше много да внимават.

На вратата се почука тихичко.

– Влез! – нареди властно Богомила и някакъв възрастен, висок, слаб и напълно побелял мъж пристъпи неуверено.

Богомила го изгледа преценяващо – леко издутия корем, болезненото изражение...

– Проблеми с уринирането, нали? – уверено каза тя.

– Да! Ама как познахте?

– Това ми е работата! – заяви доволна Богомила. – Не се притеснявайте, ние ще ви помогнем. Помогнали сме на много мъже при затруднения с простатата. Събличай се!

– Аз не съм дошъл...

– Не се безпокой, виждала съм много, много голи мъже... – усмихна се замечтано Богомила и уточни – Е, предимно професионално, ге!

– Благодаря! Но за момента... – започна да увърта мъжът и дори се хвана за колана на панталоните, сякаш да се предпази.

– Лечението трябва да започне навреме! Всяко отлагане е противопоказно!

– Ама аз съм...

– Няма значение на колко години сте! Това, че възрастните мъже трябва да се примирят със страданието, защото всичко е от годините, е едно закостеняло и много грешно мнение. Лечение винаги има! Дори и оперативно, въпреки че е крайна мярка. Отстраняват се само тестисите,

съвсем проста операция. Събличайте се!

– Ама аз не съм толкова зле, като за крайната мярка... – стисна здраво колана пациентът.

– Разбира се! Просто споменах. Първо ще опитаме друго лечение! Ние се грижим добре за пациентите си!

– Аз много се радвам, че сте така загрижена за болните, но съм тук за съвсем друго! Трябва да обсъдим някой финансови... – опита да обясни мъжът, потръпвайки, очевидно изплашен от оперативната намеса, но Богомила го прекъсна:

– Не се безпокой за плащане, ако нямаш пари, ще те лекуваме безплатно. Винаги сме го правили. В Зелената долина всички разходи ги изплащаше Принц Поро, в Крусланд – Ал Джейбър. Тук също ни покриват разходите, въпреки че ще трябва да договорим някои подробности с Управителя. Дано само не излезе някой опак глупак.

– Мисля, че няма да имате проблеми с него – убедително каза мъжът.

– По-добре за него! Едно време отец Двулик се опита да заговорничи и го изхвърлих през прозореца на собствената му спалня на втория етаж. Обаче гадината не умря и го довърших с един фикус в саксия.

– Да, чувал съм... В такъв случай Вие сте Богомила! Приятно ми е, аз съм...

– Самата тя! – потвърди Богомила. – Щом знаеш коя съм, не ми губи времето, а смъквай панталоните.

– Но аз се опитвам да ви кажа, че съм...

– Не ме интересува, кой си. Та ако ще да си самият Губернатор. За мен всички пациенти са равни и на всеки ще бъде обърнато внимание. Така че сваляй най-после проклетите панталони, за да те презледам.

– Май така ще стане по-бързо – съгласи се мъжът и смъкна отчаяно панталоните си.

– Масаж на простата – отбеляза Теодора, влизайки в стаята. Пациентът, много притеснен, подскочи:

– Аз съм...

– Той е първият ни пациент! – прекъсна го за кой ли път Богомила и добави – И тъкмо привърших масажа. Веднага ще получи подобрение. А ще му дам и отвара от билки. Имаме госта ефикасни, като пишасотче, свуотаवेशика²¹, празнимехурче...

– Да – кимна одобрително Теодора. – Те забавят превръщането на тестостерона в дихидротестостерон и неговия досег с клетъчните рецептори на простатата, а оттам и съответното увеличаване на жлезата и появата на съпътстващото затруднено уриниране...

– Мога ли да си вдигна вече гащите? – попита колебливо първият пациент.

– Вече да! – махна великодушно с ръка Богомила, докато подготвяше необходимите билки.

21. От um. svuotàre – изпразвам и vescica – пикочен мехур (бел. авт.)

– Ако може да си поместите крака от колана ми – помоли предпазливо посетителят.

– Разбира се, прощавай! – отгръпна се Богомила и продължи – Ще пиеш от тази настойка по три пъти на ден на гладно. А след три дни ще дойдеш пак на преглед.

– Добре, а сега мога ли да ви кажа...

– Съжалявам, нямаме време сега! – поклати глава Богомила.

– Трябва да се срещнем със самия Управител, Губернатора – извини се Теодора. – И не бива да закъснеем!

– Мога ли поне да ви закарам до Резиденцията? – предложи стеснително мъжът, докато приближеше вързопчето с билките.

– Май няма да е зле... – съгласи се Теодора.

– Но само по изключение! – обясни Богомила. – Не искаме да изглежда, че се възползваме от пациентите си. Никога не сме го правили!

– Не се безпокойте! – поклони се почтително мъжът. – Аз настоявам!

Навън чакаше красива карета, в която бяха впрегнати два коня. Двете се настаниха на удобните седалки, а първият пациент седна на капрата.

– Хубава карета – отбеляза Теодора, – с ресьори! Тук не съм виждала много такива.

– Областта е известна с майсторите си колари – обясни водачът. – Разбра се, през войната нещата западнаха, но ще успеем да се съвземем.

Работим усилено по въпроса!

– Една такава няма да ни е излишна – отбеляза одобрително Богомила, щом конете тръгнаха и возилото се понесе като лодка в тихо езеро. – Вече не мога да обикалям като едно време. Болят ме краката.

– Може да ядеш по-малко! – обади се Мърка, която незабелязано се беше настанила на облегалката. И имаше право, нисичката помощница на Лечителката се радваше на превъзходен апетит и съвсем се беше закръглила. Това я правеше много по-привлекателна за мъжете в Крусланд, но ѝ създаваше неудобства с придвижването.

– Лесно ти е на теб! Ядеш като разпрана, но не наддаваш и грам – промърмори Богомила. – А аз хапвам само колкото да поддържам крехкия живот...

– Защото ям месо! Ти се тѣпчеш с всякаква трева – обясни високомерно котката.

– Въпрос на обмяна на веществата – поклати глава Теодора.

– Ако имате карета, тя съвсем ще надебелее! – облиза си носа Мърка.

– Аз също не бих отказала! Освен това ще е много удобна и за пациентите. Можем да я направим по поръчка с възможност да се товари носилка – размечта се Теодора, – подвижна аптека, постоянно заредена с билки. Така няма да се чувам дали сме взели всичко...

– И нещо за хапване, и вино за подкрепяне ще е добре да има... – занарежда Богомила, но Мърка

двусмислено кихна и тя побърза да добави – За пациентите, разбира се.

– Ще ви съдействам с каквото мога – обеща водачът.

– Благодаря Ви много, по-късно, ако е възможно, ще ни покажете някоя работилница, в която да поръчаме. Обаче първо трябва да се срещнем с Губернатора. Носим препоръчителни писма от Принц Поро и сина ми, Принц Матос, но винаги могат да възникнат недоразумения.

– Не вярвам! Аз съм...

– От нов губернатор и младо прасе не се знае каква свиня може да излезе – обобци Богомила.

– Вече ви уверих, че ще имате пълното му съдействие! – натърти водачът, докато спираше пред огромната сграда на Управлението.

– Ти откъде знаеш? – не се стърпя Богомила.

– Защото той е Губернатора! – заяви Мърка.

– Какво! – погледна я невярващо Теодора, а Богомила се хвана за устата.

– От час се опитвам да ви го кажа! – усмихна се Губернатора и ѝ подаде ръка за да слезе.

– Много, ама много се извинявам! – изчерви се Теодора, крайно обезпокоена от „първите впечатления“.

– Няма за какво, дори беше полезно! Сега съм съвършено убеден, че сте добронамерени и откоровени, грижете се за пациентите си. Имате пълната ми подкрепа!

Богомила, която беше преbledняла, се усмихна.

– Можем да започнем с каретата, която искаме да имате – продължи Губернатора, като ги въведе в кабинета си и им показа два стола. (Мърка се настани на неговия зад бюрото.) – Предлагам ви обаче да бъдате две. Една мъничка, лично за вас, и друга голяма за пациентите.

– Ами добре! – съгласи се Теодора. – Ще ги боядисаме в бяло, за да се виждат отдалеч. Ще ги наричаме линейки.

– Линейки ли? – изгледа я учудено Губернатора.

– Или Бърза помощ – поправи се Теодора.

Поговориха дълго, обсъдиха доста въпроси. Губернатора се оказа човек на място, с правилни възгледи. Потвърди, че всяко разумно управление трябва да се грижи поданиците му да са здрави.

Освен това познаваше всички досадни подробности, за които не бяха помислили. Оказа се, че направата на каретата е най-малката грижа. След това трябваше да се подсигурят коне, хора, които да се грижат за тях, доставка на сено, извозване на тора. Късно след обяд се разделиха като приятели. Богомила не пропусна да каже строго:

– Да не забравяш да дойдеш след три дни за преглед!

– За Губернатора можем да направим изключение и да дойдем на място! – намеси се Теодора.

– Не, ще дойда аз! – побърза да каже първият им пациент.

– Както желаете! – сви рамене Теодора.

– Не е толкова го желания! – прозя се Мърка. – Просто се опасява, че ще му правите през задника масаж на простатата и предпочита да не е тук пред всички.

– Радвам се, че ме разбрахте – благодари Губернатора.

– Този Губернатор е голям симпатяга – каза Богомила, когато каретата с друг кочияшът ги връщаше обратно. – Дали е женен?

– Не! – облиза се Мърка.

– Хъм...

Шеста глава. Котките и цивилизацията

Мърка се беше настанила удобно на коленете на Катя и шумно и доволно мъркаше:

– Казвала ли съм ти, че умееш да галиш котка?

– Да, благодаря! – усмихна се на похвалата Корсар Катя.

– Малцина умеят и затова не позволяваме на всеки – притвори блажено очи Мърка. – Някои имат желание и опитват, но с грубите си ръце само ти разрошат козината... Е, и изплашат някоя и друга бълха.

– То и с много от мъжете е така! – обади се Божидара-Богомила. – Настояват, свалят се, а после само те разрошат. Нито знаят къде да пипнат, а трябва и да му помагаш с уста...

– Откъде ги намираш такива? – изгледа я негодобрително котката. – Не мога да си представя, що за котарак ще е този, на който трябва да помагам...

– Котката е единственото животно, което е с човека само заради приятелството – прекъсна ги Теодора. Богомила и котката понякога се увеличиха в неприлични подробности.

– Хората не са дават сметка колко важни за тях са котките – засмя се ехидно по обичая си Катя. – Ако котките изчезнат, цивилизацията вероятно ще ги последва почти веднага!

– Обичам котките, но чак пък толкова! – не повярва Теодора.

– Голяма загуба, ако няма кой да ти пукае в

обувките и да мяука под прозореца! – промърмори Богомила, но тихо, защото Мърка лесно се обиждаше и граскаше.

– Точно така е! – настоя Катя. – Знам го със сигурност! В екипажа на моя кораб има човек от свят, в който човечеството е почти изчезнало, защото са се държали зле с котките.

– Напълно си го заслужават! – потръпна с опашка Мърка.

– Не виждам връзката! – промърмори Богомила, този път малко по-силно.

– Хората от онзи свят също не я виждали, но се убедили по един много неприятен начин, че връзка има!

– И аз не схващам – призна си откровено Теодора.

– Просто е! Там някакви малоумници, уж с чисти и добри намерения, унищожили популацията на свободните котки.

– Пълни изроди! – съгласи се гневно Мърка.

– Ох! Не забивай нокти! – скара ѝ се Катя

– Прощавай, ядосах се!

– Как така *унищожили* котките! Не е възможно всичките! – възкликна Теодора.

– Е, останали кастрираните, обезличени домашни пухчета. Обаче те не ловят плъхове и мишки. А без естествен враг, гризачите се размножили страшно. Залели градове и села, нищо не можело да ги спре. Започнали да унищожават посевите и земеделския добив, храната в складове-

те... И настъпил повсеместен глад. Освен това нападали спящи деца и разнасяли болести.

– Има логика – съгласи се Теодора.

– Има и още как! Вече се е случило. А още, плъховете изяждали яйцата на птиците, те пагубно намалели и вече нямало какво да спира насекомите. Мухи, комари и гървеници се размножили безпрепятствено и също нанасяли огромни щети. Опитвали да използват примамки с отрова срещу плъховете, но това убил само остатък от птиците и котките.

– Много от нашите не са особено умни и ядат всичко, което мирише хубаво – обясни Мърка.

– Милата ми Мърка! – погали я Теодора и догаде – Да, това е истинско бедствие, но чак да унищожи цивилизацията?

– Избухнали зарази, болести, започнали бунтове... Взривила се цяла ядрена електроцентра, защото плъхове прегризали датчиците за управление на охлаждането. Но най-лошото дошло, когато започнали да използват някакъв много действен инсектицид срещу насекомите. Той наистина вършел работа, но като *странично действие* предизвиквал рак и безплодие у хората.

– Хората са много глупави! – заяви за кой ли път Мърка.

– В случая било повече от алчност. Имало и такива, които били наясно поне с част от последиците след изтребването на котките.

– И защо не са казали? – възмути се Теодора.

– Казвали са, но никой не ги е слушал! – покла-

ти глава Катя. – Обаче имало и други, които са знаели, но дори са подкрепили изтребването.

– Как? – не разбра Теодора.

– Казах, заради алчността! Фармацевтичните компании, като Изебаер, които са произвеждали отрови, са насърчавали и спонсорирали стерилизацията на котките, за да могат да продават след това средства против плъхове и насекоми.

– Дано плъховете да са им изгризали носовете, докато спят! – сгуши се Мърка в Катя.

– Не, накрая се разбрало всичко и организаторите били линчувани публично.

– Това ми харесва! – облиза се Мърка.

– Как така плъховете ще ти изядат носа, без да усетиш? – не разбра Богомила.

– Тук не съм чувала. За щастие! Но в моя свят знам за много случаи! Никой не може да си го обясни, но вероятно заради острите зъби някои плъхове могат да изядат части от тялото на спящ човек, без той да усети – обясни Теодора.

– Ужас! – изпищя Богомила и се обърна към Мърка – Имаш ли някоя приятелка, която би дошла да спи с мен?

– Ти нали не искаше да имаш в леглото косми от котка?

– Ще я почерпя и с наденица!

Седма глава. За поемата и критиците

/Любовна мъжа/

*Отдавна младеж с искрящи очи
написал поема прекрасна,
пред нея и славеят поен мълчи,
и чучулигата е безгласна!*

*На своята любима той стих посветил,
на нейните форми чудесни!*

*Но колко и влюбен младежът да бил,
била тя със него нечестна.*

*Отчаян, той скочил в дълбока река,
отнесла го мигом водата,*

*а нейде красивата лоша жена
почесала се между... по главата!!!*

*Минало време и никои в света
не помнел ни мъжа, ни жената.*

*В прашни архиви била песента
и мишки ѝ сра... гризали листата!*

*Не щеш ли, гладен брадат критикар
разровил архивите стари,*

*в брадата и дрехите прах си набрал,
но стиховете на бял свят извадил!*

*Написал критикът не томче и две,
напълнил коремче и гуши,
и друг се захванал, но с ново звучене,
поемата стара да души!*

Четвърта част

Първа глава. Разочарование... един хубав бой... и неочаквана среща с бъдещето

Уредбата за оповестяване го предупреди, че някой е отворил вратата на Гемията и идва към него.

Едва няколко души имаха ключ, но само на един от тях можеше да се зарадва толкова – Аliche, служителката от детективска агенция „Соколово око“.

– Здравей! – прегърна я възторжено той.

Забеляза, че се бе закръглила, усмихната и разцъфнала. Помъкна я към каютата си...

– Стой, трябва да ти кажа нещо важно! – отблъсна го Аliche.

Бяха се запознали с красивата агентка по време на операцията на Индулгенца. Тогава спасиха няколко хиляди поданици на Църквата, решили да тръгнат на поклонение, но попаднали в капан на търговци на роби. А след това, когато закупиха детективска агенция „Соколово око“, отношенията им се задълбочиха и станаха доста близки.

– Обичаш ме, знам! – опита да познае и да я целуне Илф, но тя му се изплъзна.

– Не, омъжвам се!

– Ама аз... аз много се радвам, но ми идва така неочаквано... – отдръпна се леко стреснат Илф.

– Не за теб! – уточни тя замечтано.

– Какво?! А за кого?

– Един много красив и учтив мъж!!! – усмихна

се така, както не я бе виждал никога.

– Хъм! – намръщи се Илф. Знаеше, че не е кра-
савец.

– Не си мисли да го биеш! Изобщо! Той е толко-
ва мил и добър! Освен това е наш човек, началник
е на полицията на Крайна.

– И защо? – изгледа я тъпо Илф

– Защото го обичам!

– Ами ние?

– Ние? Виж, приятелю, ние прекарахме няколко
госта... приятни вечери, но още тогава ти казах,
че не си мой тип.

– Ама нали бяхме заедно? – почеса се по туква-
та Илф.

– аз съм била с много мъже! Дори... заради ра-
ботата ми, под прикритие! Била съм и момиче-
талисман на бойна машина... Знаеш!

– Знам! – сведе глава Илф.

Имехрания, доста голяма, технологично разви-
та и извънредно агресивна гържава от планета-
та Фрета, тръгнала да завоюва по-слабите си съ-
седи и успяла да завладее цялата планета. Войни-
ците ѝ обаче, въпреки че били доста по-добре въ-
оръжени от враговете си, били доста страхливи.
Затова пленявали и връзвали на бойните си ма-
шини момичета от нападнатата страна. Събле-
чени голи и в неприлични стойки. Така били сигур-
ни, че местните няма да стрелят по-тях. А ве-
чер вкупом ги изнасилвали.

– Но го обичам и искам да живея с него! – заяви

уверено тя.

– И кой е избраникът? – започна да се примирява съвсем обърканият Илф.

– Казах ти! Началникът на полицията на Крайна, Онесто Веритан! – повтори замечтано тя.

Илф сбърчи лице, като при силен зъбобол, и помисли: „Проклет да съм! Аз го изпратих в „Соколово око“, за да уреди служба за сигурност! Но проклетият Разхайт го намери и домъкна.“ Но каза само:

– Е, важното е да си щастлива с него, радвам се за теб!

Помисли да я благослови... Благословията понякога променяше гледната точка, вдигна ръка и тя застина в блаженство:

– Той е прекрасен!

На Илф му се доповръща!

– Не се сдухвай толкова! – ръгна го в стомаха тя, както правеше понякога, когато бяха в леглото. – Ще си намериш някоя принцеса.

— Не мисли за мен! Ще го преживея – промърмори той.

– Ще видиш, че някой ден ще намериш твоята любов. Или може би тя сама ще те намери...

– И само за това ли дойде!

– Не – усмихна се малко гузно тя. – Трябва ми бърз кораб.

– Къде да те закарам? – седна на креслото за управление Илф.

– Разбира се, че на Крайна, при Него!

Набра координатите, но сгреси. След почти час преход се оказаха на съвсем непознато място. Странна система с две слънца. Едното доста по-голямо, а второто съвсем малко жълто джудже... Имаше и планети, но не му беше до тях.

Включи допотопния компютър и с автоматичното насочване от втория път успя да набере координатите на планетата Крайна.

Надвисна направо над полицейското управление в единственото засега голямо населено място и спусна вължената стълба. Аличе бързо заслиза надолу, нетърпелива да срещне любимия си...

Илф дори не погледна как капитанът ѝ помогна да слезе и я взе в прегръдките си. Излетя толкова бързо, че предизвика едно малко торнадо, но те, прегърнати, дори не забелязаха.

Набра бързо координатите на планетоида Динена кора. Знаеше ги наизуст, там имаше няколко стари опушени кръчми, от тия, които харесваше! В тях можеше да се напие до смърт. Без да подбира много, се приземи в околностите на едно малко, западнало градче. Както на всички привидно демократични планети, оръжията бяха забранени за обикновеното население, за да не може да се защити от истинските престъпници. И той, за да няма излишни неприятности с властите, докато се напива на спокойствие, остави пистолета, сабята и бластера на борда...

Тръгна по тесните мръсни улички в търсене на кръчма. Обикновено бяха на всяка крачка, но този път се губеха, за малко да влезе в една от канторите „Изтриване на лоши спомени“. За щастие, точно срещу нея намери една отворена кръчма. Не беше много приятна, но какво значение имаше! Седна на бара и си поръча едно двойно! А после още едно...

След него трето... По едно време дочу, че говорят за тях. В различните части на галактиката и сред различните прослойки имаха различно мнение за това, което вършеха – от разбойници до герои. Тук ги имаха за вторите. Говореха с умиление за дошлите от миналото тайнствени хора, които ще спасят света от алчността и бездушното. И определено за него! Капитана! Обичан от всички... Не се стърпя:

– Този, вашият капитан, е просто обикновен човек. При това доста тъпичък. В личен план животът му е пълна скръб...

– Какво каза! – изправи се един.

– О, повярвайте ми, познавам го много добре – дори си пиуето Илф. – Нещастникът не може да загържи дори жена до себе си...

– Ти си един долен клеветник, платен от Банката! – викнаха и останалите вкупом.

– Де да бях!

– Подло животно! Затваряй си мръсната уста или ще си го получиш! – станаха и петимата.

Така и не разбра точно какво се случи, но ги разхвърля наоколо и помете пода с тях. Обърна

се да си вземе друго питие...

И тогава го удариха по главата с тежкия стол и после не помнеше нищо.

Като дойде на себе си, се огледа и видя, че лежи в някаква малка стаичка. Не беше вързан и вратата бе леко откряната. До себе си имаше стол с бутилка вода. Личеше, че е студена.

Надигна я и жадно я преполови. Главата го болеше... Бяха го били заради самия него. Една глупава история, която вече се беше случвала. Беше чел подобни, ако не беше пил, нямаше да се хване...

Но поне не беше отвлечен. Изправи се и главата го заболя още повече, причерня му пред очите, но побърза да се опомни, защото влезе някакъв едър мъж и попита загрижено:

– Добре ли сте?

– Бил съм и по-добре – усмихна се накриво Илф и попита предпазливо голямата болезнена цицина.

– Вижте какво, моите приятели се извиняват, не са ви познали! И аз също...

– Няма нищо, понякога и аз не се познавам – отказа се да изследва цицината на главата си Илф. – А те как са?

– Нищо съществено! Няколко насинени очи, но тук често стават такива неща! – махна с ръка кръчмарят.

– Нещо счупено? – попита Илф предпазливо, имайки предвид крайници и ребра.

– Дребни неща. Няколко чаши, една маса и един стол – отвърна мъжът.

– От главата ми! – добави сякаш доволен Илф.

– Извиняват се!

– Аз също! Съжалявам, но нека не навлизаме в пиянски извинения. Какво ви дължа за щетите и за извинение към момчетата?

– Нищо! – отвърна кръчмарят.

– Как нищо, напитките, чашите, стола!

– Това вероятно беше последната вечер на кръчмата. Затваряме! Гадната Банка вижда изгода в мястото за построяване на поредният магазин за протешнови храни. Искат на всяка цена да ме изгонят. Затова ми спъваха и изплащането на заема! Сега трябва да си махам!

– Колко пари дължиш! – попита Илф.

– Не са много, но ги нямам! Освен това от Банката няма да се откажат! Вече няколко пъти пращаха размирници. Вчера ги чакахме... и помислихме, че си едни от тях!

– Това е добър начин за посрещане на размирници! Браво на вас!

– Безсмислено е, те са по-силни!

– Имам едно предложение... – ухили се Илф.

Той винаги беше готов да направи нещо, с което на обърка работите на Банката. Особено след като гаговете ги бяха измамили веднъж с половин планета.

– Продай ни кръчмата!

– Ама тя не струва нищо! Задълженията са по-големи от действителната стойност на имота! – призна откровено кръчмарят.

– Няма значение! Просто искам да напомним на Банката, че сме живи! Ти оставаш да работиш както досега.

Илф знаеше, че старият Аратро ще бъде във възторг! Някога Банката го беше довела до просешка тояга. Изгонили го от фермата му, буквално го изхвърлили на улицата.

Илф го беше намерил една студена утрин да чака заедно със семейството си за каквато и да е работа на площада пред закрития зеленчуков пазар на Дезидера.

Оттогава Аратро стана управител на производството, отначало на планетоида Фрегатура, а впоследствие и на новооткритите планети. Водеше ги към завиден напредък и използваше всеки сгоден случай, за да може да обърква подлите ходове на престъпните типове от Банката.

– Дори ще имаме възможност да договорим излишния ни алкохол! – добави Илф.

– Това е хубаво! – зарадва се кръчмарят. – Напоследък е трудно да се намери добър алкохол! Но остава въпросът, че оправянето на документите ще отнеме време, а техните биячи скоро ще дойдат, за да изпочупят всичко...

– Посред бял ден?!

– Всъщност вече е вечер! Спахте целия ден.

– Тогава е време да се раздвижа! Поканил ли си момчетата от снощи?

– Вече са тук!

„Момчетата“ от снощи наистина бяха вече тук и Илф едва имаше време да се поздрави с тях, защото веднага се появиха и мизерниците от Банката. Седнаха, поръчаха си напитки и зацакаха... Изглежда не бързаха за никъде.

Гадните типове имат навика да протакат. Да се наслаждават! Докато добрите хора се стремят да свършат бързо... лошото. Защото съзнават и се срамуват.

Най-накрая мелето започна, Илф дори не схвана какво го предизвика. Подхвърлена гума, знак с ръка или протегнат крак...

От действията на нападателите Илф веднага разбра, че не бяха пропадналите брадясали пияници, за каквато се представяха, а хора, получили загълбочено военно обучение. Избягваха с лекота неумелите удари и тромавите ритници и просто като на шега набиха и нахвърляха на куп приятелите на кръчмаря.

Последен остана Илф, притиснат с гръб в един ъгъл с по един крак от стол във всяка ръка. Колкото и да бяха обучени нападателите, не беше лесно да се справят с един от най-добрите ученици на самия Изтуп Спасов, най-големият майстор по бойни изкуства за всички времена. Но Илф съзнаваше, че няма изгледи за успех. Твърде много бяха! Твърде силни! Освен това, като се движеше го болеше главата... Къде му беше акълът, та не повика подкрепление? Или поредното

мозъчно сътресение и якият махмурлук го бяха лишили съвсем от възможността да разсъждава?

В най-добрия случай щяха да го набият едно хубаво... Пак! Ако обаче го разпознаеха, нямаше да се поколебаят да го убият. В най-лошия щяха да го предадат на Банката.

И тогава от нищото изникна една дребна, но ужасно бърза фигура. Размахваше нещо като тояга, която от ударите по бръснатите глави грънкаше някак на кухо. Никоой не я очакваше и успя да натръшка и приспи половината, преди да отвърнат... За останалите помогна Илф.

Тъкмо се канеше да благодари, когато спасителят му го прегърна и целуна по устата. Оказа се едно госта приятно мургаво момиче с остро носле.

– Коя си ти? – успя да каже Илф, съзнавайки колко глупаво звучи.

– Твоята телохранителка!

– Прощавай, но не си спомням! – в почти пиянско откровение призна той.

– Важното е, че аз си те спомням! – и го целуна отново.

– Откъде?

– Няма значение! Не трябва да знаеш, защото това са неща от бъдещето! Сега трябва да тръгвам...

– Но защо? Та ние едва се запоз...

– Защото така трябва! – поклати тъжно гла-

ва момичето. – Още е твърде рано...

– Значи един ден ще се срещнем? – попита с надежда Илф.

– Да! Но ти не бива да си спомняш!

– Невъзможно, аз вече те помня!

– Да! Добре че ме посети! Щях да забравя – бръкна тя в джоба си. – Трябва да изпиеш веднага това хапче!

– Защо? – не разбра Илф.

– За... главоболието – поколеба се момичето и Илф сграбчи таблетката и я преглътна с голяма глътка бира, която взе от единствената оцеляла маса.

– Прости ми! – целуна го отново момичето.

– Какво... – не разбра Илф, защото главата започна да го отболява... но усети странно замайване...

– Главоболието ще ти мине, но хапчето беше, за да забравиш последните няколко минути! – тя го придърпа към стола и го постави да седне. – Да забравиш за мен!

– Но защо? Аз искам да си те спомням... – и изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си, кръчмарят и хората му вече празнуваха. Въпреки че бяха доста пострадали, вдигаха шумни наздравци за победата. Хвалеха се колко са силни и добри и си разказваха подробности от това, как бяха набили натрапниците. Поканиха Илф да се присъедини, но той не-

Пета, последна част

Първа глава. Сбогуване с Теодора

Разхайт се беше запъхтял от тичане, но влезе предпазливо в колибата. На леглото лежеше съвсем мъничка, побеляла бабичка, но той веднага я позна! В притихналата сребриста плитка видя пицната червена грива на Дора докторката. И разбира се, на Лечителката. Наведе се и я погали.

– Теди... Аз съм.

– Приятелю, дошъл си тъкмо навреме, защото аз си отивам!

– Прощавай, Теди! Закъснях! Казах ти, че при далечните пътувания се получава голяма разлика във времето. Съжалявам!

– За нищо не съжалявай! Живях още един прекрасен, пълноценен живот! Точно като предишния... И не къснях! Този път бяхме заедно, приятелю.

– Да, на подводницата...

– И не само там! Ти беше страхотен съпруг! Благодаря ти... Искам само да те целуна... Изглежда този път ще е за последно! Мърка си замина преди повече от двадесет години и няма кой да ме поведе в друг свят. Така че сбогом!

Разхайт се наведе, тя го целуна... И изгасна.

Той постоя няколко часа до ниското легло, изгубил чувство за време...

След това гоїдоха някакви хора, повдигнаха малкия труп, започнаха да го обличат в скъпи грехи. Разхайт излезе, искаше му се да направи нещо за нея... Но какво? Видя купчина инструмен-

ти и взе една лопата...

– Гробът отдавна е направен, господине – спря го някакъв възрастен мъж в черно. – Но можете да хвърлите пръст отгоре.

Разхайт захвърли лопатата, не знаеше как бе дошъл подтикът да копае, но никога нямаше да зарови Теодора, никога! Тръгна напосоки през гората и сам не знаеше колко време остана там. Седеше и гледаше тъпо в една точка, докато дните се сменяха. Беше забравил да яде, понякога пиеше вода от едно поточе... Дойде на себе си, защото заваля и стана студено.

Първата му работа, щом влезе в обхват, беше да се свърже с централата:

– Искам да участвам в някаква опасна мисия. Най-опасната!

Втора глава. Принцеса Гюлчехай

Гюлчехай си наля вино в златната чаша с високо столче, подарена ѝ от Принца още когато се ожениха. Седна на дивана, направен от гърводелците по нейни указания, и вдигна крака на табуретката. Затвори очи за секунда. Отпи от виното... Главата я болеше. Всеки петък трябваше да бъде почетеен съдия в съдилището.

Обичайните глупости! Преорана бразда в чужда нива... Спор за невърнатата тенджерка или счупено гърне... Торба брашно, чувал жито... Два джоба джанки...

Понякога ѝ се струваше, че тези спорове не са истински, а верноподаниците ѝ го правят само за да могат да я видят. Въпреки че не беше останало много за гледане...

Бяха минали четиридесет и няколко години. Владетелят на Зелената долина, Принц Поро, бе мъртъв от десетилетие. Беше добър човек и отдаден съпруг. Обичаше го истински и затова не се омъжи повторно, макар мнозина от благородниците да я ухажваха. Наложил се да опуха с плоското на сабята неколцина по-настойчиви кандигати да се вмъкнат в леглото ѝ. Разбира се, не останала съвсем сама, но гребният Маг Мерло беше изключително доверен.

Вторият ѝ син, младият престолонаследник Принц Алю, израсна редови кралски син. Глезен, глупав, но за щастие добродушен. Народът го обожаваше.

Пропаднаха всичките ѝ опити да го направи